

"15.3.2016" Kamila Máčová, 7. roč., nar.: 4.6.2006

"Lili, už se mi chce spát.", řekla mi ségra: "Dáš mi pusku na dobrou noc?"

Přešla jsem k její posteli a mlaskla jí na čelo: "Dobrou, Šášo!"

"A ty ještě nejdeš spát?", zeptala se mě a já ji uklidnila: "Neboj se, už jdu taky."

Vlezla jsem si do postele a zhasla lampičku. Jakmile jsem ulehla, Šáša mě chytla za ruku a já za chvíli slyšela, jak spokojeně oddechuje. Šáša je sice jen o rok mladší než já, ale spánku potřebuje mnohem víc. Je to prostě moje malá Šáša.

"Valčo!", slyšela jsem jako zdálky. Pootevřela jsem oči a nad mojí postelí se skláněla maminka.

"Co je? Co se děje?", zeptala jsem se unaveně a maminka se usmála: "No, co se asi děje? Máš přeci narozeniny!"

Zazubila jsem se na ní a posadila se na posteli: "A dostanu nějaký dárek?"

Maminka na mě mrkla: "Hele, obleč se a přijď do obývacího." Hodila jsem sebou, rychle se oblekla a přiběhla do pokoje.

"Kde je táta?", rozhlédla jsem se a maminka mi odpověděla: "Za chvíli tady bude... i s dárkem pro tebe."

Než jsem se nasnídala, tatínek stál ve dveřích a držel obrovskou krabici. Zazářily mi oči a přiběhla jsem k tatkově. "No, tak dobře!", zasmál se a oba s maminkou zavolali: "Všechno nejlepší k dvanáctým narozeninám!"

"Děkuji, mami, tati!", hlesla jsem, ale to už jsem rozvazovala velkou mašli. Než jsem krabici úplně otevřela, začala na mě štěkat a mě v tu chvíli vytryskly slzy štěstí z očí. "Ne! Ne! To není možné!", začala jsem křičet a rychle trhala víko krabice.

"Valčo, tohle je Beník", pohladila mě maminka po hlavě.

Chlupatá koule mi olízala slzy štěstí z obličeje a začala běhat po obývacím

pokoji jako by to tu znala.

Vždy, když jsme měly volný čas, chodily jsme se Šášou na naše tajné místo pod vrbu. Měla tak košaté větve, že nebylo vidět dovnitř. Měly jsme tam svůj tajný bunkr. Kousek odtud stál útulek pro psy a my ho velmi často navštěvovaly. Půjčovaly jsme si opuštěné pejsky a chodily je venčit. Rodiče nám nechtěli dovolit vlastního psa, protože jsme bydleli v paneláku. Prý by pes dělal jenom problémy.

S Šášou jsme neměly stejný rozvrh, ale většinou jsme se po škole scházely tady. O našem tajném místě nevěděl nikdo jiný, než my dvě. Ani rodiče...

"Tak ještě jednou. Budeš ležet tady! V pelišku! Beníku!", pokárala jsem psisko, ale to jen zavrtělo ocasem a znovu skočilo na sousední postel.

"Ty si tedy nedáš pokoj?", z legrace jsem ho poplácala po zádičkách a Beník jako by zavrtěl hlavou, že opravdu ne.

"No dobře. Jednou můžeš spát na posteli, ale jindy už ne. Kdyby to viděla maminka..." Dál už jsem to nedořekla, protože mi Beník olízl obličej. Štastně jsem se zasmála a zašeptala mu do ucha: "Ty jsi moje láska, vid?"

Vzala jsem ho k misce u dveří a řekla mu: "Pojď, určitě budeš mít hlad, vid?"

Beník ale místo žraní chytil misku do zubů a táhl ji pod sousední stůl. Znovu jsem se zasmála: "Beníku, nezlob..." a vzala mu misku na původní místo.

Do týdne ovšem Beník vyhrál. Miska dostala čestné místo pod sousedním stolem a sám nový vládce mého pokoje se usídlil na sousední posteli.

Kývly jsme na sebe. Tohle musí vyjít. Pomalu jsme vešly přes práh dveří a jednohlasně zavolaly: "Už jsme doma."

Z kuchyně se nám dostala odpověď: "Ahoj! Umyjte si ruce a pojďte na

špagety!"

Vzorně jsme vykonaly příkaz a když jsme vcházely do kuchyně, potutelně jsme se usmívaly. Maminka si toho samozřejmě ihned všimla a vybafla na nás: "Co máte za lubem vy dvě?"

"Víš, mami?", začala jsem a Šáša jako vždy mlčela. "My bychom opravdu hrozně moc chtěly psa...", pokračovala jsem.

Maminka se nadechla a tak jsem jí rychle skočila do řeči: "My ho budeme chodit pořád venčit... Budeme se o něj starat..."

Šáša jen tiše pípla vedle mě: "Prosím, mami...", ale z maminky výrazu jsme poznaly, že to asi opravdu neprojde.

"Holky...", vydechla smutně: "Bydlíme v paneláku, sousedi mají rádi svůj klid, vážně to nejde. Už jsme o tom několikrát mluvily. Dejte si, prosím, říct..."

"Ale mami,", zkusila to ještě Šáša: "vždyť my chodíme s Lily do útulku a tam se taky staráme o psy..."

Mamka pohladila Šášu po vlasech a řekla: "Tak v tom pokračujte. To je hezká a bohublá činnost... Doma ale bohužel být pes nemůže."

Vyšli jsme s Beníkem ven a já ho uvázala na vodítko. Nadechla jsem se svěžího vzduchu a vyrazili jsme směrem na kopec. Byla jsem tolik šťastná, že mám svého psa! Chtěla jsem jít k lesu, ale Beník očividně nesouhlasil a táhl mě vlevo směrem k útulku.

"Když chceš k útulku, půjdeme tedy tam!", zasmála jsem se a dodala: "Hlavně, aby si tě tam nechtěli nechat..."

Jakmile jsme procházeli okolo košaté vrby, Beník se zastavil a začal mě tahat směrem do jejích větví. Přejel mi mráz po zádech, ale přesto jsem ho následovala. Vstoupili jsme do průčelí lemovaného větvemi, které sahaly až k zemi. Všechno se ve mně sevřelo. Ale to už se Beník rozběhl za kmen stromu a když jsem zatáhla za vodítko, objevil se i s něčím modrým v puse.

Opatrně jsem se k němu sešla a vzala mu z pusy modrou plátěnou čepici s ručně vyšitým nápisem: "Sisters"...

Šáša chodí do 4.A a já do 5.B. Dnes je jediný den, kdy ona končí o hodinu déle než já. Nejprve jsem myslela, že na ní počkám a na obědě jsem se schválně loudala. Potom jsem si chvíli četla před jídelnou, ale už mě to nebavilo. Napsala jsem tedy Šáše textovku: "Jdu napřed do vrby, zapomněla jsem si tam tu čepici od tebe. Sejdeme se tam."

Vyšla jsem před školu a loudavým krokem se vydala po ulici. Uslyšela jsem, jak ve škole zvoní - alespoň nebudu čekat dlouho. Když jsem šla okolo vývěsní plochy, zaujal mě plakát, že do města přijede cirkus. To bychom určitě se Šášou mohly jít...

Když jsem se pomalu blížila ke křižovatce, zaslechla jsem známý hlas: "Lily, počkej na mě, už běžím!".

Otočila jsem se na Šášu a couvajíc jsem se jí začala smát: "Ty že běžíš? Loudáš se jako šnek!" A chtěla jsem se rozběhnout, abych jí trochu pozlobila. Když jsem se ale otočila k běhu, sklouzla mi noha z obrubníku a já zavravorala směrem do silnice. Všechno se semlelo strašně rychle... Poslední, co jsem uviděla, byla světla blížícího se nákladáku. Současně s nárazem jsem ještě uslyšela hrozný výkřik mojí milované sestry: "Lily! Ne!!!"

Začala mi stékat z oka slza a vzala jsem do ruky modrý kus látky. Něžně jsem ho pohladila a strčila si ho do kapsy.

"Pojď, Beníku, půjdeme už domů.", pobídla jsem pejska a zamýšleně s ním vyrazila k domovu. V pokojíčku jsem vyndala modrou čepici a položila si ji na svoji židli. V tu chvíli ji Beník chňapl a už jí nesl pod sousední postel.

"Stůj, Beníku! Vrať mi jí!", křikla jsem na něj a vrhla se za ním dolů. Okamžitě jsem zkameněla. Pod postelí už měl Beník pěknou sbírku věcí. Jednu po druhé jsem je začala brát do ruky a prohlížet si je. Růžový svetr, který mi dala Lily k desátým

narozeninám, Lilyin hřeben, starý obal od Lilyina mobilu, její noty na flétnu...

Zůstala jsem ležet pod postelí a dala se do usedavého pláče. Je to už téměř dva roky... Ten hřeben byl Lilyin nejoblíbenější. Moje vlasy s ním česat nešly, ale Lily na ty své vyžadovala jedině tento. Obal na mobil si vyměnila den předtím, než se to stalo. Viděla jsem to dnes živě stejně jako tenkrát, jako 15.3.2016: Lily se na mě otáčí a škádlí mě, že mi uteče. Snažím se jí dohonit, ale v tom Lily zakopne a spadne rovnou pod kola jedoucího náklad'áku. Potom jsou moje vzpomínky hodně rozmazané. Pamatuji si jen, že mě nějaká paní tahá z místa neštěstí a po chvíli přijíždí naši rodiče, kteří vypadají... no, nikdy už na to nechci pomyslet... nikdy!!!

Vylezla jsem z podpostele a zamyšleně se rozhlédla. Kdepak se to psisko schovalo? Náhle se mi Ben objevil u nohou a v zubech držel... malého ušmudlaného šášu... Strkal do mě čumákem a podával mi ho. Byl to ten můj šáša, kterého jsem jako malá nepustila z ruky a podle kterého jsem dostala tu hloupou přezdívku... Nikdo mi tenkrát neřekl jinak, než: Šáša. Po smrti Lily jsem ale prohlásila, že si nepřeji, aby mi tak ještě někdy někdo řekl. A všichni to pochopili. Už téměř dva roky jsem pouze Valča.

Ve velkém zmatku a rozpoložení jsem se podívala na svého psa. Už jsem chápala, proč chce spát výhradně na Lilyině posteli, mít misku pod jejím stolem, proč neustále vyhledává její nábytek a její věci, které jsem zakázala z pokojíčku vynést...

Sklonila jsem se ke svému pejskovi, který mi s láskou olízal slzy z obličeje. Pohladila jsem ho po hlavě a s otazníkem v očích mu položila otázku: "Lily?"